

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

« 06 » серпня 2024 року

Старший слідчий 2 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України старший лейтенант юстиції Орлов Єгор Дмитрович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 4202300000001363, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань 17.08.2023, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ст.ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Лапі Роману Сергійовичу,
30.07.1978 року народження,
уродженцю м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області, проживає
за адресою: Автономна Республіка
Крим, м. Севастополь, проспект
Генерала Острякова, буд. 49, кв. 5,
громадянину України,

про те, що він підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненій в умовах воєнного стану за попередньою змовою групою осіб, тобто кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Лапа Р.С.

Так, 24.10.1945 набув чинності Статут ООН, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено дану організацію. До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у ст.ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового або іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництву у Європі від 01.08.1975, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація (далі – РФ).

Відповідно до п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництву у Європі від 01.08.1975 поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної

незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до п.п. 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та РФ, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

Відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництву в Європі, Україна та російська федерація 31.05.1997 уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та РФ (ратифікований Законом України № 13/98-ВР від 14.01.1998 та Федеральним Законом РФ № 42-ФЗ від 02.03.1999). Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, не застосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований російською федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

Згідно ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Згідно статті 6 Конституції України, державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Стаття 69 Конституції України зазначає, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статті 85 Конституції України, призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 73 цієї Конституції, належить до повноважень Верховної Ради України.

Відповідно до ст. ст. 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Однак, у зв'язку із суспільно-політичною кризою в Україні наприкінці 2013 - початку 2014 років, у представників влади РФ та службових осіб збройних сил РФ виник умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, окупацію та подальшу анексію частини України Автономної Республіки Крим та м. Севастополя.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами членами, які розцінені представниками влади і Збройних Сил РФ, як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту

російської федерації на території України в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі.

Свій умисел співучасники вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців збройних сил РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя (Чорноморський флот російської федерації), а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ.

Одночасно, з метою досягнення вищезазначених цілей, здійснювалося спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної та суверенної України з європейським вектором розвитку, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (Автономної Республіки Крим і м. Севастополя та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення, як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності, пропагують культ насильства та знуцання над російськомовним населенням України.

Таким чином, поряд із застосуванням військових засобів, використовувалися політичні, дипломатичні та інформаційні засоби, а також засоби прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу південно-східних регіонів України, зокрема організувалися та контролювалися незаконні сепаратистські референдуми, спрямовані на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія Автономної Республіки Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення серед інших територій України, які були об'єктом злочинного посягання представників влади РФ, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту РФ, що сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ збройних сил РФ поряд з іншими елементами війни, її ведення вирішено розпочати з території півострова Крим, із залученням інших осіб із числа громадян РФ та України, кожному з яких передбачалося доведення відведеної йому ролі в реалізації їх умислу.

Так, з кінця лютого 2014 року для реалізації зазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури, для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя, у порушення вимог пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, принципів Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103, від 16 грудня 1970 року №

2734 (XXV), від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), ст.ст. 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, ст.ст. 1, 2 Конституції України, на територію України, а саме на територію півострова Крим розпочато збройше вторгнення регулярних військ РФ з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, зокрема: 31 окремої гвардійської десантно-штурмової бригади Повітрянодесантних військ, 45 окремого гвардійського полку спеціального призначення Повітрянодесантних військ, окремої гвардійської мотострілецької бригади, 58 Армії Південного військового округу, 98 гвардійської повітрянодесантної дивізії Повітрянодесантних військ, 76 гвардійської десантно-штурмової дивізії Повітрянодесантних військ, 15 окремої гвардійської мотострілецької бригади Миротворчих сил Збройних Сил РФ.

15 квітня 2014 року Верховною Радою України прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», яким територію Автономної Республіки Крим та м. Севастополя визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії РФ.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, референдум, проведений в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та м. Севастополя.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205, засуджено тимчасову окупацію Російською Федерацією частини території України Автономної Республіки Крим та м. Севастополя підтверджено невизнання її анексії.

Крім того, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, у березні – квітні 2014 року в Луганській та Донецькій областях Україна розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської та Донецької областей та порушення територіальної цілісності України.

За поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, 07.04.2014 на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції.

Через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України 13.04.2014 виконуючий обов'язки Президента

України Турчинов О.В. Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Крім того, у період з кінця лютого 2014 року по початок березня 2014 року підрозділами Збройних сил РФ було заблоковано та захоплено будівлі Верховної ради АР Крим (м. Сімферополь, вул. К. Маркса, буд. 18), Ради міністрів АР Крим (м. Сімферополь, просп. Кірова, буд. 13), будівлі органів державної влади та місцевого самоврядування, приміщення та підрозділи МВС України, військові об'єкти ЗС України, ГУР МО України, ВМФ України. Таким чином, з 20.02.2014 Російська Федерація здійснила окупацію території України – півострова Крим із застосуванням збройних сил, військових підрозділів та парамілітарних утворень.

У подальшому, 20.03.2014 Державною Думою Російської Федерації прийнято Федеральний конституційний закон від 21.03.2014 № 6-ФКЗ «О принятии в Российскую Федерацию Республики Крым и образовании в составе Российской Федерации новых субъектов – Республики Крым и города федерального значения Севастополя», згідно з яким АР Крим та м. Севастополь, всупереч Хартії ООН від 26.06.1945, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією від 01.04.1999, Договору між Україною і Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 20.04.2004 та іншим міжнародним нормативно-правовим актам, увійшли до складу РФ.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу «Про визнання Російської Федерації державою-агресором», затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано Російську Федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм та блокує діяльність Ради Безпеки ООН, чим ставить під загрозу міжнародний мир і безпеку.

Разом з тим, 24 лютого 2022 року, на виконання злочинного наказу політичного керівництва РФ, військовослужбовці зс та інших воєнізованих формувань РФ, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, Запорізькій, Київській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органами місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, інші об'єкти цивільного сектору соціального забезпечення, та здійснили застосування оперативно-тактичних ракет (включаючи застосування засобів ведення війни,

заборонених міжнародним правом) по позиціям ЗС України та об'єктах цивільної інфраструктури, що призвело до тяжких наслідків, у тому числі на території Харківської та Одеської області.

24 лютого 2022 р. Указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому неодноразово продовжувався та діє на даний час.

Одночасно на тимчасово окупованих територіях та підконтрольних Україні територіях представниками іноземної організації – ФСБ РФ посилено ведення розвідувально-підривної діяльності проти України, що полягає в ослабленні державної влади України та держави в цілому; створенні умов для діяльності іноземної розвідки (вербування агентури серед жителів України); збиранні інформації, що представляє інтерес для іноземної розвідки та її подальшого використання РФ задля отримання переваг над Україною в області збройних сил, військових дій, зовнішньої політики для маніпулювання суспільними настроями населення України, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів, організації інформаційної експансії з боку РФ, а також фізичної ліквідації вищого військово-політичного керівництва України з метою ослаблення держави.

Наведені вище факти розв'язання та ведення РФ агресивної війни проти України, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів збройних сил РФ на територію України, захоплення державних установ, організацій та військових частин, здійснення представниками спеціальних розвідувальних служб країни-агресора підривної діяльності, введення воєнного стану в Україні та продовження строку його дії, широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим достовірно відомі Лапі Р.С., з огляду достатній рівень освіти, спеціальних знань, професійних навиків та життєвого досвіду останнього.

Незважаючи на вищевикладене, громадянин України Лапа Р.С., діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів РФ, які передбачають перебування України у сфері її впливу, з метою завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, став на шлях вчинення особливо тяжкого злочину проти основ національної безпеки - надання представникам спеціальних розвідувальних служб РФ допомоги у проведенні підривної діяльності проти України, в умовах воєнного стану, за наступних обставин.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Іванцов Дмитро Валерійович, 28.01.1976 р.н., підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів РФ, за невстановлених досудовим розслідуванням обставин та невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 2010-2012 років, діючи умисно, вирішив надавати представнику іноземної організації ФСБ РФ Єгорову І.А. допомогу в проведенні підривної діяльності проти України та надав свою добровільну згоду на конфіденційне співробітництво з представником іноземної організації по збору та передачі інформації з метою завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України.

Разом з тим, Іванцов Д.В., будучи начальником 3 відділу Служби безпеки Президента України Управління державної охорони України, призначеним з 12.05.2012 на вказану посаду на підставі наказу начальника Управління державної охорони України № 83-ос від 17.05.2012, та завербованим представниками російських спецслужб, з мотивів непогодження із ідеями Революції Гідності, діючи на шкоду державній безпеці України, у період з 21.02.2014 по 23.02.2014, спільно з іншими співробітниками Управління державної охорони України, забезпечував безпеку та супроводжував Януковича В.Ф. під час втечі останнього з території України до військового аеродрому «Гвардійське» на території Автономної Республіки Крим, де у подальшому за сприяння керівництва ЗС РФ розмістилися на території військового санаторію ВМФ РФ «Ялта».

Таким чином, Іванцов Д.В., зрадивши присязі на вірність Українському народу, після анексії РФ Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, за невстановлених досудовим слідством обставин та невстановлений час, перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим отримав громадянство РФ та протягом листопада 2014 – січня 2018 року відповідав за організацію та забезпечення безпеки членів сім'ї Януковича В.Ф. на тимчасово окупованій території АР Крим.

Крім того, Іванцов Д.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, з метою офіційного зарахування його до представників спецслужб РФ та за їх сприяння, проходив відбір до ФСБ РФ та Служби охорони в Криму Федеральної служби охорони РФ, де офіційно працює з 01.06.2020 по теперішній час на посаді начальника відділу службово-бойової підготовки та продовжує надавати допомогу ФСБ РФ у здійсненні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України шляхом збору інформації за допомогою агентурної мережі, до якої входять громадян України, в тому числі військовослужбовців та співробітників правоохоронних органів, які перебувають як на підконтрольній Україні території, так і на тимчасово окупованих територіях.

Так, після початку повномасштабного вторгнення РФ на територію України, в умовах воєнного стану, громадянин України Іванцов Д.В.,

перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим у м. Севастополі, будучи завербованим представником іноземної організації – ФСБ РФ, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше березня 2022 року, в той час, як Сили оборони України здійснювали відсіч військовій агресії РФ, в тому числі, на території Київської області, та за невстановлених досудовим розслідуванням обставин, будучи колишнім начальником 3 відділу Служби безпеки Президента України Управління державної охорони України та обізнаним з формами і методами роботи вказаного органу, що полягали, зокрема, у забезпеченні безпеки Президента України, отримав завдання від позаштатного працівника ФСБ РФ Єгорова Ігоря Анатолійовича, 29.05.1962 р.н., та інших невстановлених представників ФСБ РФ здійснювати збір та передачу представникам ФСБ РФ інформації з метою її використання під час здійснення підривної діяльності проти України, в тому числі, інформації, яка може бути використана представниками російських спецслужб з метою фізичної ліквідації вищого військово-політичного керівництва України, в тому числі, Президента України.

На виконання вказаного злочинного умислу, Іванцов Д.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим у м. Севастополі, у березні 2022 року, більш точні дата та час досудовим розслідуванням невстановлені, звернувся до колишнього заступника начальника Служби безпеки Президента УДО України до Лапи Романа Сергійовича, 30.07.1978 р.н., запропонувавши здійснювати збір та передачу представникам ФСБ РФ інформації з метою її використання під час здійснення підривної діяльності проти України. При цьому Лапа Р.С. надав Іванцову Д.В. добровільну згоду на конфіденційне співробітництво по збору та передачі інформації з метою завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України, вступивши у попередню змову, домовившись про спільне вчинення вказаного кримінального правопорушення.

Так, Лапа Р.С. наказом начальника УДО України № 148-ос від 17.10.2001 отримав військове звання «прапорщик» та прийняв Військову присягу, відповідно до якої вступив на військову службу і урочисто присягнув Українському народові завжди бути йому вірним і відданим, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно додержуватись Конституції України та законів України, зберігати державну таємницю, виконувати свої обов'язки в інтересах співвітчизників, ніколи не зрадити Українському народові.

17.10.2001 Лапа Р.С. уклав контракт про проходження військової служби особами офіцерського складу, прапорщиками і мічманами, солдатами і матросами, сержантами і старшинами у УДО України, який надалі переукладався.

За період проходження військової служби в УДО України Лапа Р.С. перебував на різних посадах офіцерського складу в Службі охорони в АР

Крим УДО України, Службі охорони Президента України УДО України, Службі безпеки Президента України УДО України.

Зокрема, у період з 15.03.2013 до 22.02.2024 Лапа Р.С. проходив військову службу на посаді заступника начальника Служби безпеки Президента України УДО України.

Разом з тим, у період проходження військової служби в органах УДО України Лапа Р.С. познайомився з Іванцовим Д.В., який будучи завербованим представником російських спецслужб, з 12.05.2012 до 23.02.2014 займав посаду начальника 3 відділу Служби безпеки Президента України УДО України.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» (далі – Закон) державна охорона органів державної влади України та посадових осіб - це система організаційно-правових, режимних, оперативно-розшукових, інженерно-технічних та інших заходів, які здійснюються спеціально уповноваженими державними органами з метою забезпечення нормального функціонування органів державної влади України, безпеки посадових осіб та об'єктів, визначених цим Законом.

Згідно зі ст. 16 Закону на військовослужбовців Управління державної охорони України поширюється законодавство України, що встановлює загальний порядок і умови проходження військової служби.

Так, Лапа Р.С., будучи громадянином України, у відповідності до ст.ст. 17, 65, 68 Конституції України зобов'язаний захищати Вітчизну, незалежність та територіальну цілісність України, неухильно додержуватись Конституції України та законів України.

Проходячи військову службу в Службі безпеки України, Управлінні державної охорони України, Лапа Р.С. зобов'язаний керуватися вимогами ст. ст. 11, 16, 49 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України № 548-XIV від 24.03.1999 та ст. ст. 1, 3, 4 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, затвердженого Законом України № 551-XIV від 24.03.1999, які вимагають свято і непорушно додержуватись Конституції України та законів України, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, бути хоробрим, ініціативним і дисциплінованим, постійно бути зразком високої культури, скромності і витримки, берегти військову честь, захищати свою і поважати гідність інших людей, бути ввічливим і дотримуватись військового етикету, поводитися з гідністю і честю, не допускати самому і стримувати інших від негідних вчинків.

Відповідно до ст. ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» Лапа Р.С. був зобов'язаний: свято і непорушно додержуватись Конституції України та законів України, Військової присяги, віддано служити українському народові, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок; беззастережно виконувати накази командирів (начальників); виявляти повагу до командирів (начальників) і старших за військовим званням, сприяти їм у підтриманні порядку і

дисципліни; виконувати службові обов'язки, що визначають обсяг виконання завдань, доручених йому за посадою, які визначаються статутами Збройних Сил України, а також відповідними посібниками, порадиниками, положеннями інструкціями; неухильно виконати відданий йому наказ у зазначений термін та про виконання наказу доповісти командирові (начальникові), який віддав наказ, і своєму безпосередньому начальникові; сумлінно вивчати військову справу, зразково виконувати свої службові обов'язки, засвоювати все, чого навчають командири (начальники), та бути готовим до виконання завдань, пов'язаних із захистом Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України; вважатися таким, що виконує обов'язок з військової служби, знаходячись на території військової частини або в іншому місці роботи (занять) протягом робочого (навчального) часу, включаючи перерви, встановлені розпорядком (розкладом занять).

У подальшому, наказом Управління державної охорони України № 25-ос від 23.02.2024 Лапа Р.С. зарахований у розпорядження начальника УДО України у зв'язку із скороченням штатів або проведенням організаційних заходів, а вже 13.11.2014 звільнений з військової служби у запас ЗС України у зв'язку із позбавленням військового звання «полковник» в дисциплінарному порядку.

При цьому, Лапа Р.С., з мотивів непогодження із ідеями Революції Гідності, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів Російської Федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, а також на ґрунті особистого мотиву, пов'язаного з підтримкою рішення Іванцова Д.В. та інших військовослужбовців УДО України, які прийняли пропозицію Януковича В.Ф. працювати разом з ним на території РФ, після звільнення з військової служби в УДО України у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не раніше 13.11.2014, виїхав на тимчасово окуповану територію АР Крим.

В подальшому, Лапа Р.С., зрадивши присязі на вірність Українському народу, після анексії РФ Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, за невстановлених досудовим слідством обставин та невстановлений час, перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим у м. Севастополі, де перебував і Іванцов Д.В., отримав громадянство РФ та займав різні посади в органах окупаційної влади РФ по теперішній час.

Після початку повномасштабного вторгнення РФ на територію України, Іванцов Д.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим у м. Севастополі, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше березня 2022 року, на виконання завдання представників спецслужб РФ, залучив до своєї протиправної діяльності Лапи Р.С. з метою отримання від останнього інформації, яка може бути використана представниками російських спецслужб для ведення підривної діяльності проти України, в тому числі, з метою розроблення плану фізичної ліквідації вищого військово-політичного керівництва України, в тому числі, Президента України.

При цьому, Лапа Р.С., використовуючи можливості займаної ним раніше посади заступника начальника Служби безпеки Президента України УДО України, згідно розподілу ролей та обов'язків, повинен був збирати інформацію, яка може бути використана спецслужбами РФ з метою розроблення плану фізичної ліквідації вищого військово-політичного керівництва України, в тому числі, Президента України, та передавати вказану інформацію безпосередньо Іванцову Д.В.

В свою чергу Іванцов Д.В., згідно попередньої домовленості та розподілу ролей і обов'язків, повинен був передавати отриману від Лапи Р.С. інформацію безпосередньо представникам ФСБ РФ.

Так, на виконання злочинних завдань представників спецслужби РФ, Іванцов Д.В., з використанням мобільного телефону через месенджер «Telegram», акаунт якого зареєстрований на абонентський номер оператора мобільного зв'язку +79788535596, 27.03.2022 о 09 год. 15 хв., за московським часом, здійснив вихідний аудіодзвінок на адресу Лапи Р.С., акаунт якого зареєстрований на мобільний номер телефону +79787492455., після чого того ж дня о 09 год. 17 хв. у вказаний вище спосіб Лапа Р.С. здійснив вихідний аудіодзвінок на адресу Іванцова Д.В.

Після цього, на виконання злочинних завдань представників спецслужби РФ, Лапа Р.С., діючи умисно, в умовах воєнного стану, за попередньою змовою з Іванцовим Д.В., з використанням мобільного телефону через месенджер «Telegram», акаунт якого зареєстрований на абонентський номер оператора мобільного зв'язку +79787492455, 27.03.2022 о 09 год. 20 хв., за московським часом, надіслав Іванцову Д.В., акаунт якого зареєстрований на мобільний номер телефону +79788535596, шляхом надсилання текстового повідомлення зі змістом «Лови» та фотозображення, на якому міститься схематичний алгоритм дій, який був відпрацьований військовослужбовцями УДО України і може бути використаний як один із можливих маршрутів евакуації Президента України.

Вказана інформація могла би становити державну таємницю відповідно до статей 4.7.1 та 4.7.2 Зводу відомостей, що становлять державну таємницю, затвердженого наказом СБ України від 23.12.2020 № 383 (зі змінами), за наявності у своїй сукупності даних, а саме – відомостей про організацію і зміст заходів безпеки посадових осіб, стосовно яких здійснюється державна охорона за умов воєнного стану, особливого періоду та мирного часу, а також про маршрут руху, час, конкретну транспортну одиницю, сили і засоби охорони, що залучаються до забезпечення безпеки пересування посадової особи, щодо якої здійснюється державна охорона, володіння якими може підвищити рівень терористичних загроз або створити небезпеку посадовій особі, щодо якої здійснюється державна охорона.

Розголошення такої інформації або її збір може завдати шкоду національній безпеці України у сфері державної безпеки та охорони правопорядку, оскільки володіння зазначеними відомостями може негативно вплинути на ефективність заходів державної охорони, підвищити ризик небезпеки, у тому числі терористичної загрози відносно Президента України,

призвести до вчинення диверсійних та терористичних актів, спрямованих проти нього та членів його сім'ї, вчинення інших протиправних дій, створити негативні наслідки для нормального функціонування органів державної влади.

Таким чином, Лапа Роман Сергійович підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України: наданні іноземній державі, іноземній організації, її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненій в умовах воєнного стану, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 111 Кримінального кодексу України.

Старший слідчий 2 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
старший лейтенант юстиції

Єгор ОРЛОВ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор першого відділу
першого управління процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та підтримання
публічного обвинувачення Департаменту
нагляду за додержанням законів органами
Державного бюро розслідувань
Офісу Генерального прокурора

Руслан СУРНИК

Відповідно до вимог ст. 276 КПК України слідчим роз'яснено права підозрюваного згідно зі статтею 42 КПК України, а саме:

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок

невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу.

Особою, стосовно якої зібрано достатньо доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, але не повідомлено про підозру у зв'язку з її смертю, є фізична особа, стосовно якої за результатами проведеного досудового розслідування настав випадок та існують підстави, передбачені частиною першою статті 276 цього Кодексу для повідомлення про підозру, але якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, не повідомлено про підозру через її смерть.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які

містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення;

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробачії інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

Про підозру мені повідомлено, копія повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2024 року.

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий 2 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
старший лейтенант юстиції**

Єгор ОРЛОВ